

[A. C. Normann.]

lem har lov til at opretholde denne stilling, men jeg synes, det er en uorden, som det ærede medlem burde se at få bragt ud af verden, hvad der ikke vil være så vanskeligt. Det er besynderligt at lytte til de udtalelser, af hvilke det synes at fremgå, at venstre har været et socialistisk parti i en menneskealder, uden at nogen herinde har vidst det.

I øvrigt vil jeg gerne med hensyn til låneordningen sige, at det er rigtigt, som der tales om, at staten kræver penge ind og staten giver pengene ud igen. Ja, det er den måde, det sker på her som i alt, hvad staten har med at gøre, hvor det drejer sig om bevillinger eller lån, men det er jo ikke således, at staten taber penge, heller ikke på renten — det var det, et par af de ærede medlemmer hæftede sig ved. Så vidt jeg husker, er en hel del af de lån, staten har optaget i det sidste par år, også statens udenlandske lån, optaget til en rente, som ligger under de 6 pct., som staten her låner ud til. Det er en ting, der understreger den økonomiske forsvarlighed derved, og i hvert fald en ting, der understreger, at man ikke med denne debat med rimelighed kan forskrække skatteyderne med, at de har fået eller vil få noget tab derved, for heller ikke på renteområdet har staten hidtil haft noget tab ved at låne ud til 6 pct.

Niels Anderson: Må jeg først sige tak til handelsministeren for hans forståelse med hensyn til statsgarantien. Jeg ønskede, at lovforslaget skulle have taget sigte på statsgarantier i højere grad, end tilfældet er. Jeg håber, at vi i udvalgsarbejdet kan komme frem til en ordning i denne retning, således at det kommer til at ligge på linje med de andre revisioner, vi har foretaget under trekantregeringen med hensyn til statens udlån.

Når det ærede medlem hr. Henry Christensen spørger i sin replik til mig, om jeg indtager dette standpunkt, fordi valgdagen nærmer sig, må jeg nok have lov at undre

mig noget over, at det ærede medlem kommer med en sådan udtalelse. Sandheden er jo i virkeligheden den, at retsforbundet er gået ind i et regeringssamarbejde, hvorunder vi på mangfoldige områder er gået bort fra statslån over til statsgaranti. Må jeg sige til det ærede medlem hr. Fanger, at den overgang, jeg talte om før, var overgangen fra statslån over statsgaranti frem til at være helt uafhængig af staten, både hvad angår lån og garanti. Når det ærede medlem hr. Henry Christensen kommer med denne udtalelse, må jeg dog minde om, at venstre gennem mange år har været med til at give tilsagn om lån både efter denne lov, efter boligloven og på mange andre områder. At venstre nu hopper helt ud af realiteternes verden, det bliver deres sag. Vi foretrækker at arbejde sagligt, således at vi gradvis glider ud af statslånsordningerne.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. A. C. Normann, at 33 $\frac{1}{3}$ pct. er en overordentlig høj procentsats at regne med. Der er tale om en forskel på 2 pct. mellem det, man kan låne til i bankerne, og det, man kan låne til hos staten, så jeg synes nok, det er lidt snedigt at bruge satsen 33 $\frac{1}{3}$ pct. i den forbindelse.

Men bortset derfra kan der også rejses det spørgsmål, om det var rimeligt, at banker og sparekasser, såfremt de skulle udlåne med statsgaranti, skulle have en så høj udlånsrente. Var det ikke rimeligt, at banker og sparekasser netop sagde til virksomheder, som havde statsgaranti, at de kunne låne til f. eks. 1 pct. lavere rente? I hvert fald kunne vore pengeinstitutter godt holde til det, hvis vi skal vurdere det på grundlag af de årsberetninger og årsregnskaber, der foreligger med hensyn til den indtjening, der finder sted i vore pengeinstitutter i dag.

Jeg vil håbe, at vi i udvalget kan få lovforslaget ændret således, at det først og fremmest er garantien, der lægges vægt på, og lånet bliver det mindre væsentlige på samme måde som f. eks. i egnsudviklingsloven.